

РЕШЕНИЕ

№ 5974

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 01.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8666** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Р. С., [дата на раждане] в П. (Газа), депозирана чрез адв. В. И. от САК, против Заповед рег. № 5364з – 1311 от 13.08.2020г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ е разпоредено „Принудителното настаняване в СДВН към Дирекция „Миграция“ – МВР“, до отпадане на пречките за изпълнение на наложената му ПАМ по ЗЧРБ “Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, за срок от шест месеца.

В жалбата се поддържат оплаквания, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон, при липса на законоустановените предпоставки за принудителното му настаняване в СДВНЧ. Излагат се съображения в тази насока. Заявено е искане да се отмени оспорената заповед като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител адв. И. и постъпила писмена защита на 01.10.2020г., с която не възразява да се даде ход на делото, развива съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, с искане да се отмени като незаконосъобразна. Претендира присъждане на направените по делото разноски, съобразно представените доказателства.

Ответникът – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, редовно призован, не се представлява. В писмена защита от 29.09.2020г. не възразява да се даде ход на делото, като развива съображения за неоснователност на жалбата. Моли да се постанови съдебен акт, с който да потвърди оспорената заповед. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се изпраща представител.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложените писмени доказателства в административна преписка се установява, че със Заповед № УРИ – 5396ОЧ – 4 от 16.03.2019г. на зам. началника на ГПУ – П., издадена на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 и заповед рег. № 4074з-2952/27.12..2018г. на директора на РД“ГП“-С. на жалбоподателя е наложена ПАМ „Принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция“Миграция“-МВР за срок до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ, но не повече от шест месеци, във връзка с организиране изпълнението на заповед УРИ – 5396ПАМ – 4 от 16.03.2019г. за наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка „Връщане“ по чл.41, т.1 от ЗЧРБ. На основание чл. 60, ал.1 от АПК със заповедта е допуснато предварителното ѝ изпълнение.

От Решение № 3463 от 04.06.2019г. на председателя на Държавна агенция за бежанците се установява, че на жалбоподателя е отказано предоставеното статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано пред Административен съд София-град, който с Решение № 5962 от 15.10.2019г. по адм. дело № 7410 по описа за 2019г. е отхвърлил жалбата на А. С., което решение е оставено в сила с Решение № 9861 от 20.07.2020г. по адм.дело № 14331/2019г. по описа на Върховния административен съд на Република България.

От приложеното към административната преписка Предложение за издаване на заповед за налагане на ПАМ рег. № 5364р-14112/13.08.2020г. се установява, че по отношение на жалбоподателя е издадена заповед Заповед № УРИ – 5396ОЧ – 4 от 16.03.2019г. на зам. началника на ГПУ – П., с която му е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание на която същият е настанен в СДВНЧ при ДМ за периода от 16.03.2019г. до 17.07.2019г. Установява се, че жалбоподателят е осъден за извършено умишлено престъпление по чл. 279 от НК-преминал незаконно границата на Р България по НОХД № 646/2019г. по описа на РС-Силистра. От приложеното удостоверение № 749/2019г. на МП, Софийски затвор се установява, че жалбоподателят е постъпил в затвора на 27.08.2019г., с начало на изтърпяване на наказанието 06.03.2020г. и е освободен на 14.08.2020г., като е изтърпял фактически бмесеца.

С приемо-предавателен протокол от 14.08.2020г. жалбоподателят е настанен в СДВНЧ при Д“Миграция“

При така установеното от фактическа обстановка и при спазване изискванията на чл.168, ал.1-3 от АПК, за проверка на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана от лице адресат на оспорената заповед, в 14 – дневния преклузивен срок и при наличие на правен интерес, с оглед на което е

ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

При осъществяване на контрол за законосъобразност на оспорената заповед в посочения по – горе обхват, настоящият състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган-директора на Дирекция“Миграция“, чиято компетентност пряко произтича от разпоредбата на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции "Национална полиция", „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. От цитираната разпоредба следва извод, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т.1 от АПК.

Оспорената заповед съответства на изискването за форма по чл. 59, ал.2 от АПК, като е издадена в писмена форма, съдържа всички изискуеми реквизити по т.1- т.8, на същата разпоредба, включително правни и фактически основания за издаването ѝ. В заповедта са посочени релевантните обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ, а именно: наличие на Заповед № УРИ – 5396 ПАМ- 4 от 16.03.2019г. на зам. началника на ГПУ – П., издадена на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.1 от ЗЧРБ, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Мотивите на оспорената заповед препращат към мотивите, изложени подробно в Предложение рег. № 5364р-14112/13.08.2020г. на началника на отдел ПИМ при Д“Миграция“, които са неразделна част от мотивите на оспорената заповед.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при издаване на оспорената заповед и не е налице отменителното основание по чл.146, т.3 от АПК. Производството по издаване на оспорената заповед е започнало служебно, съгласно чл. 24, ал.1, предл. първо от АПК, на основание издадена заповед за налагане на ПАМ ”Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна ”. При условията на чл. 35 от АПК и спазвайки служебното начало, административният орган е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, които са оценени обективно и безпристрастно, по реда на чл. 36, ал.3 от АПК, като са направени законосъобразни изводи, обективирани в Предложение за продължаване срока на настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ за срок от 6 месеца. Както в хода на административното производство, така и по време на съдебното оспорване, жалбоподателят не представя доказателства, обосноваващи прилагането на друга алтернативна мярка, а доводите на процесуалния му представител в обратен смисъл, за липса на изискуемите предпоставки за издаване на оспорената заповед, са неоснователни и представляват единствено защитна теза. С оглед изложеното, съдът приема, че не са налице основанията на чл. 146, т.2 и т.3 от АПК за отмяна на оспорената заповед.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, при наличие на материалноправните предпоставки на чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ. От доказателствата съдържащи се в административната преписка се установява, че по отношение на жалбоподателя е издадена Заповед № УРИ 5396ОЧ-4/16.03.2019. от зам.

началника на ГПУ-П. при РД"ГП"-С., с която чужденецът е настанен в СДВНЧ към Д"Миграция"-МВР, с оглед организиране изпълнението на Заповед УРИ – 5396 ПАМ-4 от 16.03.2019г., издадена на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.1 от ЗЧРБ, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, като оспорената в настоящото производство заповед има за цел да обезпечи нейното изпълнение.

Разпоредбата на чл.44, ал.6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на заповедта, гласи: „в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Съгласно ал.8 на чл.44 от ЗЧРБ „настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от директора на дирекция "Миграция". По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешението срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Тоест максималният срок за който може да бъде настанен в СДВНЧ е 18 месеци. В случая този срок не е превишен, тъй като същият е бил настанен за период от 16.03.2019г. до 17.07.2019г., тоест за период от 4 месеца и един ден по силата на заповед № УРИ:5396ОЧ-4/16.03.2019г., след което е прекъснато настаняването на жалбоподателя в СДВНЧ, с оглед изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

Оспорената в настоящото производство заповед е втора по ред, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ “Принудително настаняване в СДВНЧ“ към Д"Миграция“, за срок от 6 месеца, като изпълнението ѝ е започнало от 14.08.2020г., видно от приемо-предавателен протокол рег. № 5364р-14116/13.08.2020г. Следователно, с оспорената заповед не е надвишен максималният срок от 18 месеци, през който лицето може да бъде настанен в СДВНЧ.

Жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал.1 от ЗЧРБ и е с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут, видно от представените заверени преписи от Решение № 5962 от 15.10.2019г. по адм. дело № 7410/ 2019г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 9861 от 20.07.2020г. по адм.дело № 14331/2019г. по описа на Върховния административен съд на Република България и следователно пребивава незаконно на територията на Р България. Същият е осъден за извършено умишлено престъпление по чл. 279 от НК по НОХД № 646/2019г. по описа на РС-Силистра, за незаконно преминаване на границата на Р България, като е изтърпял наказания от 6 месеца лишаване от свобода, съгласно издаденото удостоверение № 749/2019г. на Софийски Затвор.

Съдът намира за неоснователно твърдението, че заповедта е издадена в нарушение на член 15, параграф 1 и параграф 4 от Директива 2008/115. Разпоредбата на чл.15 (6) от Директива 2008/115 следва да бъде тълкувана с разпоредбата на чл.15 (4) от Директива 2008/115, която изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други

съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза чл.44, ал.8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

Разгледаната уредба на съюзното и националното право сочи, че законосъобразността на постановената по реда на чл.44, ал.8 ЗЧРБ заповед за продължаване на срока на принудителното настаняване е необходимо да е доказано: първо, че по отношение чужденеца не е възможно прилагането на друга, по-лека принудителна мярка; второ, че не е отпаднала опасността от укриване или избягване/възпрепятстване на подготовката на връщането или на процеса по извеждане; трето, че все още съществува разумна възможност за извеждане, и четвърто, че независимо от положените разумни усилия от компетентните власти, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради липса на съдействие или забавяне при получаване на необходимата документация. Всичко това е спазено от органа издал заповедта.

Не е нарушен и принципът за пропорционалност, предвиден в чл.15, §1, ал.2 от Директивата, тъй като е обоснована необходимостта от принудителното му настаняване с опасността да се укрие(предвид осъждането му за престъпление по чл. 279 от НК-незаконно преминаване на границата), както и с действията, които следва да се извършат за извеждането на жалбоподателя от страната.

Не е нарушен и принципа на чл. 6, ал.2 от АПК, като с оспорения акт не се засягат права и законни интереси на жалбоподателя в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която се издава акта, като доводите в жалбата, в обратен смисъл, са неоснователни.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона-да се организира принудителното отвеждане на жалбоподателя до границата, като разпореденото с оспорената заповед продължаване на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ е в съответствие с предвидената в ЗЧРБ и ППЗЧРБ процедура, която попада в обхвата по чл.5, ал.1,изр.2, б“f“, пр.2 от КЗПЧОС, като един от изчерпателно изброените случаи на допустимо ограничаване на свободата.

По изложените съображения, съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

При този изход на спора и с оглед разпоредбата на чл.143, ал.4 от АПК, основателно е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят е освободен от заплащането на държавна такса, но не и от разноски в производството. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Министерство на вътрешните работи-юридическото лице, в чиято структура се намира органът - ответник, разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, във вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във вр. чл.144 от АПК.Водим от изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, Първо отделение, 67 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р. С., ЛНЧ [ЕГН], от П.(Газа), депозирана чрез адв. В. И. от САК, против Заповед рег. № 5364з – 1311 от 13.08.2020г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал8 и ал.10 от ЗЧРБ е

разпоредено принудителното му настаняване в СДВНЧ – С. към Дирекция „Миграция“ до отпадане на пречките за изпълнение на наложената му ПАМ “Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА А. Р. С. ЛНЧ [ЕГН], от П. (Газа) да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата от 100(сто)лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщението, чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България.

На основание чл.138, ал.3 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: